

[Indenrigsministeren]

teori og praksis antaget, at en kommunalbestyrelse uden lovhjemmel kan beslutte at indhente vælgernes tilkendegivelser ved en vejledende folkeafstemning. Resultatet af en sådan afstemning kan ikke være bindende for kommunalbestyrelsen, idet dette principielt må anses for stridende imod kommunalbestyrelsens stilling som det i kommunale anliggender generelt kompetente og ansvarlige organ.

Undertiden vil det kunne være rimeligt og hensigtsmæssigt at indhente borgernes tilkendegivelser ved en vejledende folkeafstemning. Imidlertid er det ikke alle spørgsmål, der egner sig til at blive forelagt for vælgerne i form af en folkeafstemning, ligesom der er forbundet store omkostninger med en folkeafstemning med adgang for samtlige kommunens vælgere.

Efter min opfattelse bør det derfor – ligesom det er tilfældet efter gældende ret – være den enkelte kommunalbestyrelse, der afgør, om der skal afholdes en vejledende folkeafstemning.

Spm. nr. S 716

Til indenrigsministeren (10/3 88) af:

Pia Gjellerup (S):

»Hvordan korresponderer folkeafstemninger i kommuner med reglerne i kommunestyrelseslovens §§ 12 og 60 (analogt) og normalforretningsordenens § 6, og hvilke fremtidige konsekvenser for den politiske beslutningsproces i kommunerne vil en udvidet anvendelse af folkeafstemninger have?«

Begrundelse

(Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 715).

Svar (22/3 88):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

I henhold til lov om kommunernes styrelse § 12, jf. forretningsordenens § 6, kræver en sags vedtagelse kun én behandling i kommunalbestyrelsen. Dette er dog ikke til hinder for, at en vejledende afstemning kan afholdes, idet bestemmelserne ikke medfører nogen indskrænkninger i kommunalbestyrelsens adgang til at tage en sag op til fornyet behandling, evt. efter en folkeafstemning.

Styrelseslovens § 60 er ej heller til hinder for afholdelse af en vejledende folkeafstemning,

idet kommunalbestyrelsens stilling som det i kommunale anliggender generelt kompetente og ansvarlige organ ikke berøres heraf.

Den kommunale styrelsesform bygger på et repræsentativt demokrati, og heri ligger, at de folkevalgte træffer beslutninger i kommunale anliggender. Afholdelse af folkeafstemninger efter kommunalbestyrelsens beslutning er imidlertid ikke uforenelig hermed, og i meget betydningsfulde sager vil det kunne være hensigtsmæssigt på den måde at høre borgerne.

En folkeafstemning kan dermed tjene væsentlige nærdemokratiske hensyn. Samtidig vil en folkeafstemning dog kunne medføre en forsinkelse af kommunalbestyrelsens sagsbehandling og vanskeliggøre en mere langsigtet økonomisk og fysisk planlægning.

Spm. nr. S 717

Til indenrigsministeren (10/3 88) af:

Pia Gjellerup (S):

»Hvordan bedømmer ministeren en afstemningsregel, der indebærer, at 50 pct. af de stemmeberettigede i en kommune skal stemme nej til et forslag for at kunne forkaste det, set i sammenhæng med grundlovens § 42, stk. 5, hvor der fordres 30 pct. af de stemmeberettigedes stemmer til en forkastelse?«

Begrundelse

(Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 715).

Svar (22/3 88):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Efter gældende lovgivning er der intet til hinder for, at en kommunalbestyrelse beslutter at afholde en vejledende folkeafstemning om et forslag, som kommunalbestyrelsen har vedtaget, og i forbindelse hermed tilkendegiver, at den vil undlade at gennemføre forslaget, såfremt mindst 50 pct. af samtlige stemmeberettigede i kommunen stemmer imod forslaget. Afgørelsen om, hvorvidt der skal afholdes en vejledende folkeafstemning, tilkommer alene kommunalbestyrelsen, ligesom det alene er kommunalbestyrelsen, der kan afgøre, hvilken betydning afstemningens udfald skal have.

Jeg kan herved henvide til min besvarelse af spørgsmål nr. S 715.